

Edimburgo

María Alonso Alonso

1576

Pensemos en metáforas que nos axuden a explicar o mundo,
a comprender esta nova orde.

Pensemos na vida coma unha viaxe;
unha viaxe a ningures.

Evoquemos esta metonimia:
a da mobilidade, a da flutuación,
a do ir e a do volver,
a do estar e a do non estar.

Busquemos metáforas, alegorías, símbolos, significantes e significados.

Falemos das pragas de lagostas, dos múridos voraces, das marabuntas devastadoras.
Falemos dos fluxos, das correntes, das ondas, das mareas, das hordas, das avalanchas.
Falemos da migración;
porque somos un tsunami:
desbordantes, incontrolables.

We are unstoppable.

Nin muros nin fronteiras nin leis de estranxeiría nos impedirán acadar o noso obxectivo
porque

*there ain't no mountain high enough,
there ain't no river wide enough.*

A migración é unha labazada á xenofobia,
é un bis-a-bis coa realidade;
un berro contra o sistema.

A migración é violencia.

Deixa seca de mocidade ao país,
 crea un estado de alarma,
 nútrese da desesperanza,
 convértese nunha ameaza.

Que tipo de monstro estamos a alimentar?
 Leviatán leva traxe e cotiza en bolsa;
 permite que o capital flúa sen control
 mentres que ás persoas se lles poñen grillóns nos pés
 para que non anden.

Usemos a poesía para atoparlle senso a esta tolaría.

Mais o meu traballo é o de desmontar falacias.
 O meu traballo é o de desmetaforizar o metaforizado;
 cuestionar a quen non quere ver a verdade.

Porque a migración non é un fenómeno natural
     (non hai nada menos natural que fuxir do fogar).
 Porque a migración non é unha condena histórica
     (nin para quen marcha, nin para quen acolle).

A migración é un regacho de sangue que abrolla salvaxe
 e o mundo é a patria de quen non ten nada.

Tod@s somos migrantes.
 Somos aliens coas costas molladas.

Esquizofrenia xeográfica

Abrázame coa túa escuridade,
 amencer boreal!

Tan lonxe da casa,
 atravesas rúas estrañas que rematan por converterse en familiares.

Acordas nunha cidade allea;
 nun lugar que non te pertence,
 nun mundo que non é o teu.

Non,
ás veces non sei onde estou.
Non sei
se quedar
ou
marchar.

O espazo é iso:
relatividade contravida.

Non,
ás veces non sei onde estou.
Non sei
se quedar
ou
marchar.

Nun mundo que non é o teu,
nun lugar que non te pertence;
acordas nunha cidade allea.

Atravesas rúas estrañas que rematan por converterse en familiares,
tan lonxe da casa.

Amencer boreal,
abrázame coa túa escuridade!

Son bipolar

Teño dúas casas e dous fogares,
teño dúas familias e moitas amizades.

Teño dous países,
dúas linguas,
dúas culturas
e case dúas identidades.

Teño dous gobernos que me amolan
e dous rexistros para votar que non abundan.

Teño dúas cervexas favoritas –unha aquí e outra acolá.

Teño gañas de marchar,
pero non teño posibles para regresar.

Teño dúas contas en cadanseu banco
con poucos cartos, libras e euros, mais non sei cantos.
Teño dúas tarxetas de crédito
con dous números *pin* para memorizar.
Teño dúas direccións postais
onde chegan cartas que tardarei en revisar.

Teño dous coches demasiado vellos,
un co volante na dereita e outro na esquerda,
e cadanseu seguro que pagar.

Teño o dobre de posibilidades de poder traballar,
teño o dobre de probabilidades de fracasar.
Teño que esforzarme o dobre,
loitar o dobre,
chorar o dobre.

Teño algo de roupa aquí e outro algo alá,
teño uns cantos libros aquí e outros alá;
teño documentos importantes que gardo nun *pen* para poder levar comigo
cando marche e cando volva.

Teño ás Cíes,
teño a Pantxo,
teño un furancho moi preto da casa.
Teño ás Highlands,
teño ao gato do veciño,
teño un pub no que un día tocou Kurt Cobain.

Teño o Nadal,
teño o Entroido,
teño os Maios,
teño a praia máis bonita do mundo aos pés da Ría.
Teño a Hogmanay,
teño a Jamboree,
teño a Beltane,
teño unha chea de festivais durante o verán para finxir alegría.

Mais a pesares de ter todo isto,
teño a impresión de que non teño nada.

The way forward

Esta familiar outredade,
esta penumbra infinita do inverno,
esta cicloxénese de luz no estío.

A naturalidade de afacerse ao estraño.

Indíxena coma o millo;
estranxeira coma o *Irn Bru*.

O cruzar razas
como quen cruza fronteiras.

Este é o camiño:
the way forward.

Non es máis que unha oposición de culturas;
tan simple,
porén tan complexa.

Unha ruptura consciente,
unha rebeldía enraizada,
un instinto de supervivencia.

A morte lenta do normativo.

O país de orixe
no país de acollida.

Tantas noites en branco
no tanatorio do futuro.

O fracaso xeracional:
a failed state of mind.

Sobrepoñámonos a esta castración que nos paraliza.

A volta;
un retorno imposible.